

det, som vilde fordærve den gode Tone i Armeen, udelukkende blive straffede, og derilf anseer jeg arbitraire Straffe for at være særdeles henfigtsamræstige og særdeles egnede. Skulde Forsøelser af den Art gjøres til Gjenstand for Undersøgelse ved Forhør og Dom ved Krigsretten, ville i de fleste Tilfælde Afdelingens Chef blive træt og kjed af det og ikke paatale disse Forsøelser til ubodelig Skade for den gode Tone ved Afdelingen. — Der er blot een Bemærkning, jeg skal tillade mig overfor den ærede næstsidste Taler (Moug), idet han nemlig meente, at man ikke behøver at tage den staaende Arrest, da man har Band- og Brødstraffen. Der stiller sig virkelig ved mange Leiligheder mange Vanskeligheder ved at faae denne Straf erequeret. Jeg vil ikke tale om i Felten, hvor det er ligefrem umuligt, men selv i Fredstid, f. Ex. under Leirsamlinger, vil det ofte være meget vanskeligt at faae denne Straf gjort effectiv. Der findes ikke Arrestlocaler, der vil gives mange Leiligheder til at eludere Straffen, og den kan derfor ikke faae den Betydning, som den her foreslaaede Straf har. Jeg skal baade af Hensyn til Armeen, den gode Mand og Tone i Armeen og til dem, som tjene i Armeen, paa det Bedste anbefale Lovforslaget til Thinget, og jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad der ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, at Afkaffelsen af en saadan arbitrair Straf meget let vilde føre til strengere Fremfærd mod leifindige eller ivorne Individer, som kunde medføre deres Nedsættelse i 2den Klasse, hvilken Straf han vistnok havde fuldkommen Ret i at betegne som høist uheldig for Individet og lidet ønskelig at bringe til Anvendelse uden den allerhøieste Grad af Nødvendighed.

David: Jeg skal i Anledning af den sidste ærede Talers Slutningsbemærkning gjen tage, hvad jeg før gjorde opmærksom paa, at Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse ikke er nogen arbitrair Straf, men kun kan skee efter Krigsretsdom — thi hvad den ærede Ordfører i saa Henseende for lidt siden an-

førte om, at i Felten og i beleiret Fæstning var Parolbefalingen af 3die August 1846 ikke gjældende, anseer jeg for meget betydningsløst. — Taleren dreier sig jo for Dieblisset om Anvendelsen af den arbitraire Straffemyndighed, og om at man burde kunne anvende Krumflutning arbitrairt for at undgaae Anvendelsen af Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse. Jeg skal endvidere i Anledning af, at det nys blev sagt, at Krumflutningen havde en forskjellig Indflydelse paa de forskjellige Individer, gjøre opmærksom paa, at dette gjælder i samme Grad med Hensyn til den staaende Arrest. Det vil for Mange være en meget mindre Straf at lade sig slutte krum i nogle Timer, end det vil være for dem i den samme Tid at staae i en opreist Stilling, hvor de hverken kunne bevæge Arme eller Been. Dette vil altid blive bedømt høist forskjelligt af de forskjellige Individer, ikke at tale om, at ogsaa Gulvets Bessaffenhed, om det er et plant eller et siraat nedadgaaende Gulv eller et ophøiet Rum, som man stiller Vedkommende paa osv., vil gjøre Straffen høist forskjellig. Der vil vistnok blive taget alt muligt Hensyn ved de Skabe, som man vil indrette, men naar man skal udføre den staaende Arrest enten ved at binde den Paagjældende til en Pæl eller til et Træ eller til, hvad man nu griber til i en snever Bending, saa bliver ogsaa Straffens Virkning meget forskjellig, eftersom Underlaget er af den ene eller den anden Bessaffenhed. Det er netop heri, at Straffens forskjellige Haardhed har bestaaet paa de forskjellige Steder, hvor jeg har seet den erequeret. Jeg troer, at man, naar man vil indføre en saadan ny Straf, vil give den til Prøis for en meget vilkaarlig Anvendelse, naar man ikke omgjerder den med ganske andre Bestemmelser end dem, der indeholdes i § 2, og det forekommer mig, at, hvilket Omfang man saa end vil give den staaende Arrest, saa bør man billigtvis lægge Bind paa at gjøre den saa lidt besværende, som den efter sin Henfigt kan blive. Naar det er blevet anført, at Armeens Bevæggelser vilde hindres, naar man indskrænkede Straffens Anvendelse til 9 Timer